

Arrest

nr. 106 762 van 16 juli 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 26 april 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 5 maart 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 juni 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 juli 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. HALSBERGHE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart van Servische nationaliteit te zijn en geboren te zijn op 22 november 1957.

De verzoekende partij dient op 27 januari 2012 een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 5 maart 2013, met kennisgeving op 27 maart 2013, verklaart de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris deze aanvraag onontvankelijk. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de-aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 27.01.2012 werd ingediend en op 11.04.2012 werd aangevuld door :

S., R. (...) (R.R.: (...))

geboren te Presevo op (...)

en echtgenote:

S., L. (...) (R.R.: (...))

geboren te Tmava op (...)

wettelijke vertegenwoordigers van:

S., Q. (...),

geboren te Vranje op (...)

Nationaliteit: Servië

Adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september . 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkenen sinds mei 2009 (mevrouw) en juli 2009 (mijnheer) in België verblijven, zich geïntegreerd hebben, Nederlands leren en dit staving deelcertificaten van lessen Nederlands en een verklaring van de educatief medewerkster voorleggen, de cursus maatschappelijke oriëntatie gevolgd hebben en ter staving attesten voorleggen, zich zouden interesseren voor de Belgische levenswijze en gebruiken, vrienden gemaakt hebben en ter staving getuigenverklaringen voorleggen, werkbereid zouden zijn en niet ten laste zouden willen vallen van de sociale zekerheid, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Het feit dat hun zoon hier naar school gaat, wat gestaafd wordt met een schoolattest buitengewoon onderwijs, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid omdat betrokkenen niet aantonen dat een dergelijke scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden.

Mevrouw S. (...) diende een asielaanvraag in op 12.05.2009 en mijnheer op 31.07.2009. Deze aanvragen werden beiden afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op datum van 25.05.2010. Betrokkenen verkozen echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten hen aangetekend via de post betekend op 05.12.2011 en verblijven sindsdien illegaal in België. De duur van de procedure — namelijk iets meer dan een jaar voor mevrouw en iets minder dan tien maanden voor mijnheer — was ook niet van die aard dat ze als on redelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Wat betreft de in het verzoekschrift aangehaalde argumenten die betrekking hebben op de medische toestand van de zoon van betrokkenen, met name dat hij lijdt aan het syndroom van Down, een ernstige medische aandoening die gepaard gaat met ontwikkelingsachterstand en gedragsstoornissen en dat zij een attest voorleggen dat hun zoon voldoet aan de criteria voor een verhoogde verzekerings-tegemoetkoming, dient opgemerkt te worden dat de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 duidelijk een onderscheid maakt tussen twee verschillende procedures: aan de ene kant het artikel 9bis dat in België verblijvende personen die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven, aan de andere kant het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening. De hier ingeroepen medische elementen vallen buiten de context van artikel 9bis en derhalve kan in dit verzoek aan de medische argumenten geen verder gevolg worden gegeven (RVV Arrest nr. 75.380 van 17.02.2012 en RVV Arrest nr. X van 26.04.2012). Betrokkenen hebben de hier ingeroepen medische elementen bovendien reeds aangewend in het kader van hun aanvraag art. 9ter ingediend op 04.11.2009. Ze werden niet weerhouden en de aanvraag art. 9ter werd ongegrond verklaard op datum van 04.11.2011. Artikel 9bis§2, 4° bepaalt dat elementen die werden ingeroepen in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter niet kunnen aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 9bis en 62 van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringplicht en van het redelijkheidsbeginsel.

Het middel luidt als volgt:

“De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de uitoefening van haar wettelijk toezicht bevoegd na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond ervan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen’ (RvSt. 17 januari 2007, nr. 166.860 ; RvSt. 7 december 2001, nr 101.624, RvV 5 juni 2009, nr 28.348). ‘De motieven van de bestreden beslissing moeten de beslissing onderbouwen’ (RvSt. nr. 103.789 en RvSt. nr 108.678.) quod non in casu.

III. 1.1. Verweerster motiveert haar beslissingen dd. 05.03.2013 waarbij de aanvraag van verzoeker tot regularisatie in toepassing van art. 9bis Vr.W. 15.12.1980 onontvankelijk wordt verklaard, onder verwijzing naar het feit dat verzoeker in zijn aanvraag dd. 27.01.2012 tot machtiging tot verblijf geen elementen zou hebben aangehaald die in zijn hoofde de regularisatie van zijn verblijfstoestand zouden rechtvaardigen, aangezien de door verzoeker aangehaalde en met stukken gestaafde argumenten niet van dien aard zijn dat zij volgens verweerster, verzoeker zouden verhinderen naar het herkomstland terug te reizen en daar via een voor immigratie naar België verantwoordelijke post, een aanvraag tot machtiging tot verblijf te doen.

Verweerster vermeldt wel de door verzoeker gestaafde feitelijkheid dat diens minderjarige zoon Q. (...), die aan het syndroom van Down lijdt, gespecialiseerd onderwijs volgt en met ernstige gedrags- en ontwikkelingsstoornissen lijdt maar beschouwt dit niet als een bijzondere omstandigheid en doet voor het overige de door verzoeker aangehaalde elementen met betrekking tot de medische aandoening van zijn minderjarige zoon af als zijnde onontvankelijk.

III.1.2. Art. 9bis (§ 1, eerste lid) Vr.W. 15.12.1980, naar luid waarvan (eigen onderlijning):

‘9bis § 1.

In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden af gegeven’.

vermeldt de mogelijkheid een aanvraag tot machtiging tot verblijf te doen in de woonplaats bij het gemeentebestuur van de verblijfplaats van verzoekster, in casu leper, in geval van ‘buitengewone omstandigheden’ in hoofde van verzoeker, en voor zover verzoeker voldoet aan de voorwaarden tot regularisatie wegens ‘humanitaire redenen’.

III.1.3. Het artikel 9bis Vr.W. 15.12.1980 zelf vermeldt echter geen concrete elementen of inhoudelijke criteria die invulling geven aan het begrip ‘buitengewone omstandigheden’ op basis van dewelke verweerster aan verzoeker (en diens gezin) een machtiging tot verblijf in het Rijk kan verlenen.

III.1.4. Zodoende moet verweerster in alle redelijkheid en met inachtnaam van alle concrete elementen door verzoeker aangehaald en door verweerster gekend, oordelen over diens aanvraag hierbij rekening houdende met de juiste feitelijke gegevens en deze correct beoordelen, zodat zij niet onredelijk tot haar besluit komt en zekerlijk rekening houdende met de mate waarin de door verzoeker aangehaalde elementen in diens hoofde ‘buitengewone omstandigheden’ kunnen uitmaken.

III. 5. Vooreerst schendt verweerster art. 9bis Vr.W. 15.12.1980 en de materiële motiveringplicht die op haar rust aangezien zij de feitelijke gegevens door verzoeker aangehaald aangaande het eerdere verzoek dd. 14.12.2011 tot machtiging tot verblijf aan verweerster gericht op grond van art. 9ter Vr.W. 15.12.1980 (en op basis van de ziekte van zoon Q. (...)) en de impact hiervan op de noodzaak tot aangepaste begeleiding en onderwijs voor zoon Q. (...) vereenzelvigt met het op 14.12.2011 ingediende verzoek tot machtiging tot verblijf op grond van art. 9ter Vr.W. 15.12.1980 en zij zodoende deze elementen uitsluit van het toepassingsgebied van art. 9bis Vr.W. 15.12.1980.

Het moge duidelijk wezen dat verzoeker de elementen aangaande de ziekte van zoon Q. (...) en de impact hiervan op de noodzaak tot aangepaste begeleiding en onderwijs voor zoon Q. (...) gezien diens ernstige gedrags- en ontwikkelingsstoornissen aanhaalt om het bestaan van een buitengewone omstandigheid in zijn hoofde aan te tonen dewelke een gevolg is van de ziekte van zoon Q. (...), maar zich daarmee niet vereenzelvigt.

Met andere woorden betoogt verzoeker niet dat de ziekte van zoon (ziekte van Down) Q. (...) ‘buitengewoon’ is, maar wel dat de impact hiervan op de mogelijkheid tot reizen en het land verlaten

teneinde in het herkomstland een aanvraag tot machtiging tot verblijf te doen, in hoofde van verzoeker die de zorg over diens gezin draagt, een 'buitengewone omstandigheid' uitmaakt.

Aangezien de 'buitengewone omstandigheden' in hoofde van verzoeker aanwezig dienen te zijn op het ogenblik van diens aanvraag terwijl hij reeds in het Rijk verblijft en gericht aan de burgemeester van diens verblijfplaats is het op zich niet relevant dat verzoeker en diens gezin voorkomend naar het herkomstland zouden kunnen terugreizen teneinde daar een visumaanvraag te doen, maar wél dat de combinatie van het verblijf en de integratie in hoofde van verzoeker en diens gezin én de specifieke toestand van diens zoon al dan niet in aanmerking worden genomen teneinde een verblijfsrecht toe te kennen.

II.1.6. Verweerster trekt evenwel deze samenhang van de argumenten door verzoeker aangebracht en gestaafd zo uit elkaar dat elk op zich beschouwt deze volgens haar geen 'buitengewone omstandigheden' in hoofde van verzoeker uitmaken.

Verweerster dient evenwel alle juiste feitelijke gegevens en in hun onderling verband aan haar voorgelegd, correct beoordelen en pas dan kan ze tot een redelijke beslissing komen aan de hand van art. 9bis Vr.W. 15.12.1980 en de mate waarin ze al dan niet deze gegevens weerhoudt als zijnde 'buitengewone omstandigheden' of niet.

Rekening houdende met het voorgaande wordt met de bestreden beslissing minstens de materiële motiveringsplicht juncto art. 9bis Vr.W. 15.12.1980 en het redelijkheidsbeginsel als beginsel van behoorlijk bestuur door verweerster geschonden.

De thans bestreden beslissing dient om al deze redenen te worden vernietigd."

2.2. De verwerende partij laat na een nota met opmerkingen in te dienen.

2.3. De in artikel 62 van de vreemdelingenwet neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 9bis van de vreemdelingenwet, en naar de redenen waarom de door de verzoekende partij ingeroepen elementen geen buitengewone omstandigheden zijn die maken dat zij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van deze bepaling niet kon indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en zij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Nazicht van de materiële motiveringsplicht houdt in casu nazicht in van de aangevoerde schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Vooreerst dient te worden benadrukt dat het bij de beoordeling van de motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen behoort zijn beoordeling van de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van deze aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het hoofdmotief van de bestreden beslissing bestaat erin dat de verzoekende partij geen buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen die de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet in België kunnen rechtvaardigen.

Luidens deze bepaling kan, in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, het hem worden toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Hieruit volgt dat enkel wanneer er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, de verblijfsmachtiging in België kan worden aangevraagd. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om de verzoekende partij een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de verwerende partij na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, en onder meer te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden. Buitengewone omstandigheden zoals voorzien in artikel 9bis van de vreemdelingenwet zijn omstandigheden die het de verzoekende partij bijzonder moeilijk maken om haar aanvraag in het buitenland in te dienen.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die de verzoekende partij heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in haar land van oorsprong heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

De verzoekende partij houdt met het betoog in haar verzoekschrift voor dat *“de elementen aangaande de ziekte van zoon Q. en de impact hiervan op de noodzaak tot aangepaste begeleiding en onderwijs voor zoon Q. gezien diens ernstige gedrags- en ontwikkelingsstoornissen”* als buitengewone omstandigheden dienen te worden beschouwd.

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij in haar aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet slechts aanvoerde als buitengewone omstandigheden dat *“hun vaste wil tot integratie, alsook het feit dat hun zoontje hier lessen volgt, zien als buitengewone omstandigheden te beoordelen.”* Verder wijst zij nogmaals op de integratie als buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Voorts vermeldt zij in de aanvraag slechts dat haar zoon lijdt aan het syndroom van Down met als gevolg een aanzienlijke ontwikkelingsachterstand en ernstige gedragsstoornissen.

Gelet op de door de verzoekende partij bij haar aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet aangevoerde elementen aangaande de aandoening van haar zoon, is het niet kennelijk onredelijk dat de verwerende partij de aanvraag onontvankelijk verklaard wegens het gebrek aan buitengewone omstandigheden die de aanvraag in België verantwoorden. De verzoekende partij deelde mee dat haar zoon aan het syndroom van Down lijdt met als gevolg een aanzienlijke ontwikkelingsachterstand en ernstige gedragsstoornissen, doch verduidelijkte op geen enkele wijze waarom de aanvraag om die reden niet kon ingediend worden vanuit het land van herkomst. Zij liet tevens na stavingsstukken toe te voegen aangaande de aandoening en de gevolgen ervan. Nochtans komt het de verzoekende partij overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet toe in haar aanvraag de buitengewone omstandigheden uiteen te zetten die verantwoorden waarom de aanvraag niet via de gewone procedure kan worden ingediend.

Bovendien is het argument aangaande de noodzaak tot aangepaste begeleiding en onderwijs uit haar verzoekschrift niet terug te vinden in de aanvraag van de verzoekende partij, zodat het de verwerende partij bezwaarlijk ten kwade kan worden geduid er geen rekening mee te hebben gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing.

Verder merkt de Raad op dat de verwerende partij in de bestreden beslissing geenszins de medische elementen aangaande de zoon van de verzoekende partij, die zij tevens aanvoerde in het kader van een aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen daterend van voor de aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, uitsluit van het toepassingsgebied van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zoals de verzoekende partij verkeerdelijk lijkt voor te houden in haar verzoekschrift. De verwerende partij besluit enkel tot de onontvankelijkheid van de aanvraag omdat de aangebrachte elementen geen buitengewone omstandigheden vormen waarom de aanvraag niet via de gewone procedure kan worden ingediend. Met betrekking tot de aangevoerde medische elementen motiveert zij als volgt: *“Wat betreft de in het verzoekschrift aangehaalde argumenten die betrekking hebben op de medische toestand van de zoon van betrokkenen, met name dat hij lijdt aan het syndroom van Down,*

een ernstige medische aandoening die gepaard gaat met ontwikkelingsachterstand en gedragsstoornissen en dat zij een attest voorleggen dat hun zoon voldoet aan de criteria voor een verhoogde verzekeringstegemoetkoming, dient opgemerkt te worden dat de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 duidelijk een onderscheid maakt tussen twee verschillende procedures: aan de ene kant het artikel 9bis dat in België verblijvende personen die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven, aan de andere kant het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening. De hier ingeroepen medische elementen vallen buiten de context van artikel 9bis en derhalve kan in dit verzoek aan de medische argumenten geen verder gevolg worden gegeven (RVV Arrest nr. 75.380 van 17.02.2012 en RVV Arrest nr. 80.233 van 26.04.2012). Betrokkenen hebben de hier ingeroepen medische elementen bovendien reeds aangewend in het kader van hun aanvraag art. 9ter ingediend op 04.11.2009. Ze werden niet weerhouden en de aanvraag art. 9ter werd ongegrond verklaard op datum van 04.11.2011. Artikel 9bis§2, 4° bepaalt dat elementen die werden ingeroepen in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter niet kunnen aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.”

Het kan niet de bedoeling zijn van de wetgever dat vreemdelingen die een aanvraag om een verblijfsmachtiging om medische redenen te verkrijgen hebben ingediend, vrijgesteld zouden zijn van de voorwaarde buitengewone omstandigheden aan te tonen bij het indienen van een aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Hij heeft echter voorzien in twee verschillende procedures, elk met hun eigen finaliteit, zoals de verwerende partij terecht motiveert in de bestreden beslissing.

De verzoekende partij weerlegt met het betoog in haar verzoekschrift geenszins de motieven van de bestreden beslissing, zodat haar betoog geen afbreuk doet aan de motieven ervan en de verwerende partij niet verhinderd wordt de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk te verklaren wegens gebrek aan buitengewone omstandigheden die de aanvraag in België rechtvaardigen. Een machtiging tot verblijf toekennen in het kader van artikel 9bis van de vreemdelingenwet is een gunst en geen recht.

De verzoekende partij maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. De schending van de artikelen 9bis en 62 van de vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt. Deze onderdelen van het middel zijn ongegrond.

Betreffende de schending van redelijkheidsbeginsel wijst de Raad de verzoekende partij erop dat de keuze die een bestuur maakt slechts het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Gelet op de bovenvermelde bespreking van de verschillende onderdelen van het middel, dient te worden besloten dat de verzoekende partij geenszins aantoonde dat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel.

Het middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien juli tweeduizend dertien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN